

980702-1

Pavel Kouba píše v dopise z 12.6.98: „jsoucno ‚jest‘ právě tím, že překračuje přítomnost, tedy i svou přítomnost-mně“. Překračování je aktivita, a každá aktivita je nějak orientována a zaměřena. Nás tu nyní zajímá časový aspekt této zaměřenosti: kterým směrem (časově, co do času) jsoucno překračuje přítomnost (zejména pak svou přítomnost, nejenom přítomnost-mně). Problém se dotýká staré otázky kauzality: překračuje „příčina“ přítomnost tím, že „způsobuje“ následek? Anebo následek náleží stále ještě do rámce příčiny a její pří-tom-nosti? To je jedna stránka věci. Ale pak tu je druhá stránka, po mém soudu mnohem důležitější: překračuje jsoucno svou přítomnost do budoucnosti, která není pouhým jeho následkem? Nu a potom – abychom na to nezapomněli – je tu otázka, co se stává se jsoucnem, když přestává být přítomným jsoucnem a přechází do minulosti: je to také jedna z forem „překračování“ jsoucna, kdy samo přestává „být“, přesouvá se do minulosti (kde eo ispo není) a „přechází“ ve své zbytky resp. stopy po sobě.

(Písek, 980702-1.)